

31993L0015

L 121/20

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

15.5.1993

DYREKTYWA RADY 93/15/EWG**z dnia 5 kwietnia 1993 r.****w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze co następuje:

artykuł 8a Traktatu przewiduje, że rynek wewnętrzny musi zostać ustanowiony do dnia 31 grudnia 1992 r.; rynek wewnętrzny ma obejmować obszar bez granic wewnętrznych, na którym, zgodnie z postanowieniami Traktatu, zapewniony będzie swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału;

artykuł 100a ust. 3 Traktatu stanowi, że Komisja w swoich wnioskach dotyczących bezpieczeństwa przyjmie za podstawę wysoki poziom ochrony;

swobodny przepływ towarów zakłada spełnienie pewnych podstawowych warunków; w szczególności swobodny przepływ materiałów wybuchowych zakłada harmonizację przepisów prawnych dotyczących wprowadzania materiałów wybuchowych do obrotu;

materiały wybuchowe do użytku cywilnego objęte są szczegółowymi uregulowaniami krajowymi, głównie w odniesieniu do wymogów bezpieczeństwa i ochrony; takie uregulowania krajowe stanowią w szczególności, że zezwolenia na obrót mogą być udzielane tylko wtedy, gdy materiały wybuchowe przejdą pomyślnie szereg badań;

harmonizacja przepisów dotyczących wprowadzania takich materiałów wybuchowych do obrotu zakłada harmonizację rozbieżnych przepisów krajowych celem zapewnienia swobodnego przepływu tych produktów bez obniżania optymalnych poziomów bezpieczeństwa i ochrony;

niniejsza dyrektywa określa jedynie wymagania zasadnicze, które muszą zostać spełnione przez badania zgodności mate-

riałów wybuchowych; w celu ułatwienia procedury wykazywania zgodności z wymaganiami zasadniczymi, użyteczne byłoby przyjęcie zharmonizowanych na szczeblu europejskim norm dotyczących w szczególności metod badania materiałów wybuchowych; takie normy aktualnie nie istnieją;

normy zharmonizowane na szczeblu europejskim są opracowywane przez instytucje prywatne i muszą zachować swój niezobowiązujący status; w związku z tym Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) został uznany za jeden z dwóch organów właściwych do przyjęcia zharmonizowanych norm zgodnie z ogólnymi wytycznymi współpracy między Komisją, CEN i CENELEC, które zostały ratyfikowane dnia 13 listopada 1984 r.; do celów niniejszej dyrektywy „zharmonizowana norma” oznacza tekst ustalający specyfikację techniczną przyjętą przez CEN na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez Komisję, zgodnie z dyrektywą Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i uregulowań technicznych ⁽⁴⁾ oraz stosujący się do określonych powyżej ogólnych wytycznych;

Rada w swojej decyzji 90/683/EWG z dnia 13 grudnia 1990 r. dotyczącej modułów dla różnych faz procedur oceny zgodności przeznaczonych do wykorzystania w dyrektywach harmonizacji technicznej ⁽⁵⁾ wprowadziła zharmonizowane środki stosowania procedur oceny zgodności; zastosowanie tych modułów do materiałów wybuchowych umożliwi ustalenie odpowiedzialności wytwórców oraz instytucji odpowiedzialnych za stosowanie procedur oceny zgodności przez uwzględnienie rodzaju danych materiałów wybuchowych;

jeśli chodzi o bezpieczeństwo, zasady dotyczące transportu materiałów wybuchowych ujęte są w międzynarodowych konwencjach i umowach; na szczeblu międzynarodowym istnieją zalecenia Narodów Zjednoczonych dotyczące transportu przewożonych towarów niebezpiecznych (obejmujących materiały wybuchowe), których zakres przekracza ramy Wspólnoty; w związku z tym niniejsza dyrektywa nie dotyczy zasad transportu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 13.5.1992, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 305 z 23.11.1992, str. 128; oraz Dz.U. C 115 z 26.4.1993.

⁽³⁾ Dz.U. C 313 z 30.11.1992, str. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 90/230/EWG (Dz.U. L 128 z 18.5.1990, str. 15).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 380 z 31.12.1990, str. 13.

artykuły pirotechniczne wymagają odpowiednich środków celem zapewnienia ochrony konsumentów i bezpieczeństwa publicznego; w tej dziedzinie planowana jest dodatkowa dyrektywa;

definicja produktów objętych niniejszą dyrektywą powinna być oparta na definicji takich produktów ujętej w wyżej wymienionych zaleceniach;

zakres stosowania niniejszej dyrektywy obejmuje amunicję, ale tylko w odniesieniu do zasad dotyczących kontroli jej przemieszczania i związanych z tym ustaleń; w związku z faktem, że amunicja i broń są przemieszczane na podobnych warunkach, przemieszczanie amunicji powinno być regulowane przepisami podobnymi do tych stosowanych do przemieszczania broni, jak stanowi dyrektywa 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni⁽¹⁾;

musi być zapewniona ochrona zdrowia i bezpieczeństwo pracowników produkujących lub wykorzystujących materiały wybuchowe; trwa opracowywanie dodatkowej dyrektywy obejmującej, między innymi, zdrowie i bezpieczeństwo pracowników zaangażowanych w działalność związaną z wytwarzaniem, składowaniem i wykorzystaniem materiałów wybuchowych;

w przypadku poważnego zagrożenia lub zamachu na bezpieczeństwo publiczne wskutek nielegalnego posiadania lub wykorzystania materiałów wybuchowych lub amunicji objętych zakresem niniejszej dyrektywy stosowne jest, aby Państwa Członkowskie miały możliwość odstąpienia, na określonych warunkach, od przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do przemieszczania;

podsumowując, istotne jest stworzenie mechanizmów współpracy administracyjnej; w związku z tym właściwe władze powinny opierać się na rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania prawa dotyczącego spraw celnych lub rolnych⁽²⁾;

niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na uprawnienia Państw Członkowskich do podejmowania środków w celu zapobiegania nielegalnemu obrotowi materiałami wybuchowymi i amunicją,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do materiałów wybuchowych w rozumieniu ust. 2.
2. „Materiały wybuchowe” oznaczają materiały i artykuły uznane za takie w zaleceniach Narodów Zjednoczonych dotyczących transportu towarów niebezpiecznych i należące do klasy 1 określonej w tych zaleceniach.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
  - materiałów wybuchowych, łącznie z amunicją, przeznaczonych do wykorzystania zgodnie z prawem krajowym przez siły zbrojne lub policję,
  - artykułów pirotechnicznych,
  - amunicji, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 10-13 i 17-19.
4. Do celów niniejszej dyrektywy:
  - „zalecenia Narodów Zjednoczonych” oznaczają zalecenia ustanowione przez Komitet Ekspertów Narodów Zjednoczonych ds. Transportu Towarów Niebezpiecznych, opublikowane przez ONZ (Pomarańczowa Księga) wraz ze zmianami wprowadzonymi do daty przyjęcia niniejszej dyrektywy,
  - „bezpieczeństwo” oznacza zapobieganie wypadkom i jeśli mają one miejsce – ograniczanie ich skutków,
  - „zabezpieczenie” oznacza zapobieganie wykorzystaniu sprzecznemu z prawem i porządkiem publicznym,
  - „osoba handlująca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, której całość lub część działalności polega na wytwarzaniu, handlu, wymianie, wypożyczaniu, naprawie lub przetwarzaniu broni palnej i amunicji,
  - „zgoda” oznacza decyzję podjętą w celu umożliwienia planowanego przemieszczenia materiałów wybuchowych na terenie Wspólnoty,
  - „przedsiębiorstwo w sektorze materiałów wybuchowych” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną posiadającą licencję lub zezwolenie uprawniające do wytwarzania, składowania, wykorzystywania, przemieszczania lub handlu materiałami wybuchowymi,
  - „wprowadzanie do obrotu” oznacza pierwsze odpłatne lub nieodpłatne rozporządzenie materiałami wybuchowymi objętymi niniejszą dyrektywą, w związku z ich dystrybucją lub wykorzystaniem na rynku wspólnotowym,

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 13.9.1991, str. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 144 z 2.6.1981, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem EWG nr 945/87 (Dz.U. L 90 z 2.4.1987, str. 4).

— „przemieszczanie” oznacza wszelki fizyczny ruch materiałów wybuchowych w ramach terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem ruchu w obrębie jednej i tej samej lokalizacji.

5. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla klasyfikowania przez Państwa Członkowskie niektórych substancji, nieobjętych niniejszą dyrektywą, jako materiałów wybuchowych zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi.

ROZDZIAŁ II

Harmonizacja przepisów odnoszących się do materiałów wybuchowych

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać lub utrudniać wprowadzania do obrotu materiałów wybuchowych objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i spełniających wymagania niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby materiały wybuchowe objęte niniejszą dyrektywą mogły być wprowadzane do obrotu tylko gdy są zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy, są opatrzone oznakowaniem WE opisanym w art. 7 oraz ich zgodność została oceniona zgodnie z procedurami określonymi w załączniku II.

3. Jeżeli materiały wybuchowe objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy są przedmiotem innych dyrektyw, które dotyczą innych aspektów i przewidują umieszczanie oznakowania WE, oznakowanie to będzie oznaczało, że wyżej wymienione produkty z założenia spełniają przepisy tych innych dyrektyw mających do nich zastosowanie.

Artykuł 3

Materiały wybuchowe objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy muszą spełniać zasadnicze wymagania bezpieczeństwa, które mają do nich zastosowanie i są wymienione w załączniku I.

Artykuł 4

1. Materiały wybuchowe objęte zakresem niniejszej dyrektywy, zgodne z odpowiednimi normami krajowymi transponującymi normy zharmonizowane, do których odniesienia zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, są uznawane przez Państwa Członkowskie za zgodne z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w art. 3. Państwa Członkowskie opublikują odniesienia do krajowych norm transponujących te zharmonizowane normy.

2. Komisja przedstawi szczegółowe informacje dotyczące prac przeprowadzonych w dziedzinie norm zharmonizowa-

nych w ramach sprawozdania przedstawianego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ze stosowania dyrektywy 83/189/EWG i przewidzianego w art. 11 ust. 2 tej dyrektywy.

Artykuł 5

Jeżeli Państwo Członkowskie lub Komisja uznają, że zharmonizowane normy określone w art. 4 nie spełniają w pełni zasadniczych wymagań określonych w art. 3, Komisja lub dane Państwo Członkowskie przekazuje sprawę Stałemu Komitetowi ustanowionemu dyrektywą 83/189/EWG, podając powody. Komitet niezwłocznie wydaje opinię.

W świetle opinii Komitetu Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o środkach, jakie mają zostać podjęte w odniesieniu do norm i publikacji określonych w art. 4.

Artykuł 6

1. Procedury badania zgodności materiałów wybuchowych obejmują:

a) badanie typu WE (moduł B) określone w załączniku II pkt 1 oraz zależnie od wyboru wytwórcy jedno z następujących:

— badanie zgodności z typem (moduł C) określone w załączniku II pkt 2,

— procedura zapewnienia jakości produkcji (moduł D) określona w załączniku II pkt 3,

— procedura zapewnienia jakości produkcji (moduł E) określona w załączniku II pkt 4,

— sprawdzanie produktu (moduł F) określone w załączniku II pkt 5; lub

b) sprawdzanie jednostkowe (moduł G) określone w załączniku II pkt 6.

2. Państwa Członkowskie notyfikują Komisji i innym Państwom Członkowskim wyznaczone przez siebie jednostki, które będą przeprowadzać wyżej wymienione procedury oceny zgodności, jak również wyznaczone dla nich szczególne zadania, a także nadane im wcześniej przez Komisję numery identyfikacyjne.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* wykaz jednostek notyfikowanych wraz z ich numerami identyfikacyjnymi oraz zadaniami, które zostały im przydzielone. Komisja zapewnia stałą aktualizację tego wykazu.

Podczas oceny jednostek, które mają zostać notyfikowane Komisji, Państwa Członkowskie stosują minimalne kryteria wymienione w załączniku III. Jednostki spełniające kryteria oceny ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych uważa się za spełniające odpowiednie kryteria minimalne.

Państwo Członkowskie, które notyfikowało Komisji określoną jednostkę, wycofuje notyfikację, jeżeli odkryje, że jednostka ta przestała spełniać kryteria określone w akapicie drugim. Państwo to niezwłocznie powiadamia o tym inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 7

1. Oznakowanie zgodności WE jest umieszczane w taki sposób, aby było widoczne, łatwe do odczytania i trwałe, na samych materiałach wybuchowych lub, jeżeli nie jest to możliwe, na przymocowanej do nich tabliczce znamionowej albo, jeśli dwie pierwsze metody nie są możliwe do zastosowania, na opakowaniu. Tabliczka znamionowa musi być tak zaprojektowana, aby uniemożliwić jej ponowne użycie.

Wzór oznakowania WE, jaki należy stosować, jest przedstawiony w załączniku IV.

2. Zakazane jest umieszczanie na materiałach wybuchowych jakichkolwiek znaków lub napisów, których znaczenie i styl pisma osoby trzecie mogłyby mylić z oznakowaniem WE. Wszelkie inne znaki mogą być umieszczane na materiałach wybuchowych, pod warunkiem że nie pogorszy to widoczności i czytelności oznakowania WE.

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 8:

a) jeżeli Państwo Członkowskie ustali, że oznakowanie WE zostało umieszczone bezprawnie, wytwórca, jego przedstawiciel lub, w przypadku ich braku, osoba odpowiedzialna za wprowadzenie przedmiotowego produktu do obrotu wspólnotowego będzie zobowiązana do przywrócenia zgodności produktu z przepisami dotyczącymi znakowania oraz zaprzestanie naruszeń na warunkach nałożonych przez Państwa Członkowskie;

b) jeżeli niezgodność nadal się utrzymuje, Państwo Członkowskie musi podjąć wszelkie właściwe środki w celu ograniczenia lub zakazania wprowadzania do obrotu danego produktu lub zapewnienia jego wycofania z obrotu zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 8.

Artykuł 8

1. Jeżeli Państwo Członkowskie stwierdzi, że materiał wybuchowy posiadający oznakowanie zgodności WE i używany zgodnie z jego przeznaczeniem może zagrażać bezpieczeństwu, podejmuje ono wszelkie środki tymczasowe niezbędne do wycofania materiału wybuchowego z obrotu lub zakazania wprowadzania go do obrotu lub jego swobodnego przepływu.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o takich środkach, wskazując powody ich zastosowania w szczególności, czy niezgodność jest spowodowana:

— niezgodnością z wymaganiami zasadniczymi,

— niewłaściwym stosowaniem norm,

lub

— brakami w samych normach.

2. Komisja jak najszybciej przeprowadza konsultacje z zainteresowanymi stronami. Jeżeli po konsultacji Komisja uzna, że środki te są uzasadnione, niezwłocznie powiadamia o tym Państwo Członkowskie, które wystąpiło z inicjatywą, jak również pozostałe Państwa Członkowskie. Jeżeli po konsultacji Komisja uzna, że środki te są nieuzasadnione, niezwłocznie powiadamia o tym Państwo Członkowskie, które podjęło tę decyzję.

W przypadku szczególnym, kiedy środki określone w ust. 1 są uzasadnione brakami w samych normach, Komisja zasięga najpierw opinii zainteresowanych stron, a następnie w terminie dwóch miesięcy przedstawia sprawę Stałemu Komitetowi ustanowionemu dyrektywą 83/189/EWG, o ile Państwo Członkowskie, które podjęło środki, zamierza je utrzymać i rozpocznie procedury określone w art. 5.

3. Jeżeli oznakowanie zgodności WE jest umieszczone na materiale wybuchowym, który nie spełnia tych wymagań, właściwe Państwo Członkowskie podejmuje właściwe środki odnośnie do osoby, która umieściła to oznakowanie, i powiadamia Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ III

Przepisy dotyczące nadzoru nad przemieszczaniem we Wspólnocie

Artykuł 9

1. Materiały wybuchowe objęte niniejszą dyrektywą mogą być przemieszczane jedynie zgodnie z następującymi ustępami.

2. Kontrole wykonywane zgodnie z prawem wspólnotowym lub prawem krajowym w przypadku przemieszczania materiałów wybuchowych objęte niniejszym artykułem nie są już wykonywane jako wewnętrzne kontrole graniczne, ale wyłączenie jako część zwykłych procedur kontrolnych stosowanych w sposób niedyskryminacyjny na całym terytorium Wspólnoty.

3. Odbiorca musi uzyskać zgodę na przemieszczenie materiałów wybuchowych od właściwego organu w miejscu przeznaczenia. Właściwy organ sprawdza, czy odbiorca jest zgodnie z prawem upoważniony do nabywania materiałów wybuchowych oraz czy posiada on niezbędne licencje i zezwolenia. Osoba odpowiedzialna za przewóz musi powiadomić właściwe władze tranzytowego Państwa lub Państw Członkowskich, że przez terytorium tego Państwa lub tych Państw będą przewożone materiały wybuchowe; wymagana jest ich zgoda.

4. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że istnieje problem dotyczący weryfikacji uprawnień do nabywania materiałów wybuchowych określonych w ust. 3, Państwo to bezzwłocznie przesyła wszelkie dostępne informacje na ten temat Komisji, która przedstawi sprawę komitetowi przewidzianemu w art. 13.

5. Jeżeli właściwy organ w miejscu przeznaczenia wyda zgodę na przemieszczenie, wyśle odbiorcy dokument zawierający wszelkie informacje określone w ust. 7. Ten dokument musi towarzyszyć materiałom wybuchowym aż do ich przybycia na miejsce przeznaczenia. Musi być on być okazany na żądanie właściwych władz. Kopię tego dokumentu przechowuje odbiorca, który okazuje go do wglądu na żądanie właściwych władz miejsca przeznaczenia.

6. Jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego uzna, że szczególne wymagania bezpieczeństwa wymienione w ust. 5 nie są niezbędne, materiały wybuchowe mogą być przemieszczane na terytorium tego Państwa lub jego części bez wcześniejszego powiadomienia w rozumieniu ust. 7. Właściwy organ miejsca przeznaczenia udziela zgody na czas określony z możliwością jego zawieszenia lub wycofania w każdym momencie na podstawie uzasadnionych przyczyn. Dokument określony w ust. 5, który musi towarzyszyć materiałom wybuchowym do ich przybycia na miejsce przeznaczenia, odnosi się jedynie do wyżej wymienionej zgody.

7. W przypadku gdy przemieszczenie materiałów wybuchowych musi być specjalnie nadzorowane celem spełnienia szczególnych wymagań bezpieczeństwa na terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego, to przed jego rozpoczęciem odbiorca dostarczy właściwemu organowi w miejscu przeznaczenia następujące informacje:

- nazwiska i adresy zainteresowanych podmiotów gospodarczych; informacje te muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić kontakt z podmiotami gospodarczymi i uzyskanie potwierdzenia, że dane osoby są zgodnie z prawem upoważnione do otrzymania przesyłki,
- liczba i ilość przemieszczanych materiałów wybuchowych,
- pełny opis danych materiałów wybuchowych i środków pozwalających na ich identyfikację, łącznie z numerem identyfikacyjnym Narodów Zjednoczonych,
- jeżeli materiały wybuchowe mają zostać wprowadzone do obrotu, informacje na temat zgodności z warunkami wprowadzania do obrotu,
- środki transportu i trasa przemieszczania,
- przewidywane daty wyjazdu i przybycia,
- w miarę potrzeby, dokładnie określone punkty wjazdu do Państw Członkowskich i wyjazdu z Państw Członkowskich.

Właściwe władze w miejscu przeznaczenia badają warunki, na jakich może odbywać się przemieszczanie, ze szczególnym uwzględnieniem szczególnych wymagań bezpieczeństwa. Jeżeli szczególne wymagania bezpieczeństwa są spełnione, udziela się

zgody na przemieszczenie. W przypadku tranzytu przez terytorium innych Państw Członkowskich, Państwa te w podobny sposób sprawdzają i zatwierdzają, na jednakowych warunkach, szczegóły dotyczące przemieszczenia.

8. Bez uszczerbku dla zwykłych kontroli, które Państwo Członkowskie wysyłki przeprowadza na swoim terytorium, na wniosek zainteresowanych właściwych władz, odbiorcy i podmioty gospodarcze zaangażowane w sektorze materiałów wybuchowych przekazują władzom Państwa Członkowskiego wysyłki oraz Państwa Członkowskiego tranzytu wszystkie posiadane istotne informacje na temat przemieszczenia materiałów wybuchowych.

9. Żaden dostawca nie może przemieszczać materiałów wybuchowych, o ile odbiorca nie uzyska niezbędnych zezwoleń na przemieszczenie zgodnie z przepisami ust. 3, 5, 6 i 7.

Artykuł 10

1. Amunicję można przemieszczać z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego tylko zgodnie z procedurą przewidzianą w następujących ustępach. Przepisy te mają również zastosowanie do przemieszczeń amunicji w sprzedaży wysyłkowej.

2. Jeżeli ma mieć miejsce przemieszczenie amunicji z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego, przed dokonaniem wysyłki zainteresowana osoba przekazuje Państwu Członkowskiemu, w którym znajduje się ta amunicja, następujące informacje:

- nazwiska i adresy osoby sprzedającej lub przemieszczającej amunicję, osoby kupującej lub nabywającej amunicję oraz, jeżeli to konieczne, właściciela,
- adres, pod jaki amunicja ma być wysłana lub przetransportowana,
- ilość amunicji, jaka ma zostać wysłana lub przetransportowana,
- dane umożliwiające identyfikację amunicji oraz wskazania, że amunicja została poddana kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 r. o wzajemnym uznawaniu oznakowania broni krótkiej,
- środki transportu,
- data wysyłki i przewidywana data przybycia.

Informacje wymienione w dwóch ostatnich tiret nie muszą być przekazywane w przypadku przesyłki między osobami handlującymi. Państwo Członkowskie bada warunki, na jakich ma się odbyć przemieszczenie, szczególnie w odniesieniu do bezpieczeństwa. Jeżeli Państwo Członkowskie wyraża zgodę na takie przemieszczenie, wydaje ono licencję zawierającą wszystkie dane szczegółowe wskazane w pierwszym akapicie. Licencja ta towarzyszy amunicji aż do jej przybycia na miejsce przeznaczenia; jest ono okazywane na każde żądanie właściwych władz Państw Członkowskich.

3. Każde Państwo Członkowskie może przyznać osobom handlującym prawo do przemieszczania amunicji z jego terytorium do osoby handlującej mającej siedzibę w innym Państwie Członkowskim bez uprzedniego zezwolenia określonego w ust. 2. W tym celu wyda ono zezwolenie ważne przez 3 lata, które może być w każdej chwili zawieszane lub anulowane uzasadnioną decyzją. Dokument odnoszący się do tego zezwolenia musi towarzyszyć amunicji aż do jej przybycia na miejsce przeznaczenia. Musi być ono okazywane w każdym przypadku, gdy zażądają tego właściwe władze Państw Członkowskich.

Przed realizacją przemieszczenia osoba handlująca przekazuje władzom Państwa Członkowskiego, z którego ma się odbyć przemieszczenie, wszystkie dane szczegółowe wymienione w ust. 2 akapit pierwszy.

4. Każde Państwo Członkowskie dostarczy innym Państwom Członkowskim wykaz amunicji, na której przemieszczenie na jego terytorium może być wydane zezwolenie bez uprzedniej zgody tego państwa.

Takie wykazy amunicji są przekazywane osobom handlującym, które uzyskały zgodę na przemieszczanie amunicji bez wcześniejszego zezwolenia na mocy procedury przewidzianej w ust. 3.

5. Każde Państwo Członkowskie przekaże wszystkie użyteczne znajdujące się w jego dyspozycji informacje dotyczące ostatecznych przemieszczeń amunicji Państwu Członkowskiemu, na którego terytorium dokonano takiego przemieszczenia.

Wszelkie informacje, które Państwa Członkowskie otrzymują w drodze procedur ustanowionych w niniejszym artykule, są przekazywane Państwom Członkowskim miejsca przeznaczenia nie później niż w momencie odpowiednich przemieszczeń lub, gdy właściwe, Państwom Członkowskim tranzytu nie później niż w momencie przemieszczenia.

Artykuł 11

W drodze odstępstwa od przepisów art. 9 ust. 3, art. 9 ust. 5, art. 9 ust. 6 i art. 9 ust. 7 oraz art. 10 w przypadku poważnych zagrożeń lub zamachów na bezpieczeństwo publiczne poprzez nielegalne posiadanie lub zastosowanie materiałów wybuchowych lub amunicji objętych niniejszą dyrektywą Państwo Członkowskie może podjąć wszelkie niezbędne środki dotyczące przemieszczania materiałów wybuchowych lub amunicji w celu zapobiegania takiemu nielegalnemu posiadaniu lub użyciu.

Działania te respektują zasadę proporcjonalności. Nie mogą one stanowić ani środków arbitralnej dyskryminacji, ani ukrytych ograniczeń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Każde Państwo Członkowskie, które przyjmuje takie środki, powiadamia o nich niezwłocznie Komisję. Komisja powiadamia o tym inne Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ IV

Pozostałe przepisy

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie utworzą sieci wymiany informacji w celu wprowadzenia w życie art. 9 i 10. Poinformują one pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję na temat krajowych organów odpowiedzialnych za przekazywanie i odbiór informacji oraz za stosowanie procedur określonych we wspomnianych art. 9 i 10.

2. Do celów wykonania niniejszej dyrektywy stosuje się *mutatis mutandis* przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1468/81, w szczególności dotyczące poufności.

Artykuł 13

1. Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

Komitet bada wszelkie sprawy dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy przedstawione przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może ustanowić w zależności od pilności sprawy. Opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje środki, które są niezwłocznie stosowane. Jednakże w przypadku gdy nie są one zgodne z opinią komitetu, środki te natychmiast przekazywane są przez Komisję Radzie. W takim przypadku Komisja odracza stosowanie środków, które przyjęła, na okres trzech miesięcy od daty powiadomienia Rady.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością, może podjąć odmienną decyzję w terminie określonym w akapicie drugim.

3. Procedura przewidziana w ust. 2 jest stosowana szczególnie w celu uwzględnienia wszelkich przyszłych zmian zaleceń Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 14

Państwa Członkowskie zachowują do dyspozycji pozostałych Państw Członkowskich i Komisji uaktualnione informacje dotyczące przedsiębiorstw z sektora materiałów wybuchowych posiadających licencje i zezwolenia określone w art. 1 ust. 4.

Państwa Członkowskie upewniają się, czy takie przedsiębiorstwa posiadają system rejestracji materiałów wybuchowych umożliwiający w każdym momencie identyfikację posiadacza materiałów wybuchowych. Przepisy wykonawcze do niniejszego akapitu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą komitetu przewidzianą w art. 13.

Przedsiębiorstwa w sektorze materiałów wybuchowych prowadzą takie rejestry ich transakcji, jakie potrzebne są do spełnienia obowiązków wymienionych w niniejszym artykule.

Dokumenty określone w niniejszym artykule muszą być przechowywane co najmniej przez trzy lata od końca roku kalendarzowego, w którym miała miejsce zarejestrowana transakcja, nawet jeżeli przedsiębiorstwo zaprzestało działalności handlowej. Dokumenty te muszą być niezwłocznie udostępniane do inspekcji na żądanie właściwych władz.

Artykuł 15

Państwa Członkowskie zapewniają właściwe oznakowanie materiałów wybuchowych.

Artykuł 16

Jeżeli Państwo Członkowskie wydaje licencję lub zezwolenie w celu umożliwienia prowadzenia działalności związanej z wytwarzaniem materiałów wybuchowych, sprawdza ono w szczególności, czy odpowiedzialne osoby są w stanie spełnić zobowiązania techniczne, jakie na siebie przyjmują.

ROZDZIAŁ V

Przepisy końcowe*Artykuł 17*

Każde Państwo Członkowskie określa sankcje za naruszenie przepisów przyjętych w związku z wykonywaniem niniejszej dyrektywy. Sankcje będą wystarczające, aby wspierać zachowanie zgodności z tymi przepisami.

Artykuł 18

Każde Państwo Członkowskie w ramach prawa krajowego przyjmuje niezbędne środki w celu umożliwienia właściwym władzom konfiskatę wszelkich produktów objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, jeżeli istnieją wystarczające dowody, że produkt ten będzie nielegalnie nabyty, użytkowany lub odsprzedawany.

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy niezbędne do wykonania art. 9–14 przed dniem 30 września 1993 r.

2. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują najpóźniej do dnia 30 czerwca 1994 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów innych niż wymienione w ust. 1 i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie będą stosować te przepisy od dnia 1 stycznia 1995 r.

3. Przepisy określone w ust. 1 i 2, przyjęte przez Państwa Członkowskie, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

4. Jednakże w okresie do dnia 31 grudnia 2002 r. Państwa Członkowskie zezwalają na wprowadzanie do obrotu materiałów wybuchowych spełniających przepisy krajowe obowiązujące na ich terytorium przed dniem 31 grudnia 1994 r.

5. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 5 kwietnia 1993 r.

W imieniu Rady
J. TRØJBORG
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZASADNICZE WYMAGANIA BEZPIECZEŃSTWA

I. Wymagania ogólne

1. Wszystkie materiały wybuchowe muszą być zaprojektowane, wytworzone i dostarczone w taki sposób, aby stwarzały jak najmniejsze zagrożenie dla ludzkiego życia i zdrowia oraz nie powodowały szkód materialnych i środowiskowych w normalnych, przewidywalnych warunkach, szczególnie w odniesieniu do przepisów bezpieczeństwa i standardowych praktyk do momentu ich wykorzystania.
2. Wszystkie materiały wybuchowe muszą osiągnąć właściwości funkcjonowania określone przez producenta w celu zapewnienia jak najwyższego poziomu bezpieczeństwa i niezawodności.
3. Wszystkie materiały wybuchowe muszą być zaprojektowane i wytworzone w taki sposób, żeby przy zastosowaniu odpowiedniej techniki można było pozbyć się ich w sposób minimalnie uciążliwy dla środowiska.

II. Wymagania szczególne

1. Muszą być wzięte pod uwagę lub zbadane, gdzie sytuacja tego wymaga, co najmniej poniższe informacje i właściwości. Wszystkie materiały wybuchowe powinny być badane w rzeczywistych warunkach. Jeżeli nie jest to możliwe w laboratorium, badania powinny zostać przeprowadzone w warunkach, w jakich materiał wybuchowy ma być użyty.
  - a) Projekt i właściwości charakterystyczne, łącznie ze składem chemicznym, stanem homogeniczności oraz, gdzie stosowne, wymiary i rozkład wielkości ziaren.
  - b) Stabilność fizyczna i chemiczna materiału wybuchowego we wszystkich warunkach środowiskowych, na jakie może być narażony.
  - c) Wrażliwość na uderzenie i tarcie.
  - d) Kompatybilność wszystkich składników w odniesieniu do ich fizycznej i chemicznej stabilności.
  - e) Chemiczna czystość materiału wybuchowego.
  - f) Odporność materiału wybuchowego na działanie wody, jeżeli jest on przewidziany do stosowania w wilgotnych lub mokrych warunkach i jeżeli woda może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub niezawodność.
  - g) Odporność na niskie i wysokie temperatury, jeżeli przewiduje się przechowywanie lub używanie materiału wybuchowego w takich temperaturach, a chłodzenie lub ogrzewanie komponentu lub całego materiału wybuchowego może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo i niezawodność.
  - h) Przydatność materiału wybuchowego do użycia w warunkach niebezpiecznych (np. zagrożenie metanem, gorącymi masami itd.), jeżeli jest przeznaczony do użycia w takich warunkach.
  - i) Cechy bezpieczeństwa polegające na zapobieganiu przedwczesnemu lub niezamierzonemu zapłonowi lub wybuchowi.
  - j) Prawidłowe ładowanie i działanie materiału wybuchowego używanego zgodnie z przeznaczeniem.
  - k) Właściwe instrukcje i, w miarę potrzeby, oznaczeń dotyczących bezpiecznego obchodzenia się, składowania, użytkowania i pozbywania się materiału wybuchowego w języku lub językach urzędowych przyjmującego Państwa Członkowskiego.
  - l) Odporność materiału wybuchowego, jego pokrycia lub innych części składowych na pogorszenie się jakości podczas składowania do upływu jego przydatności określonej przez wytwórcę.
  - m) Wyszczególnienie wszystkich urządzeń i akcesoriów potrzebnych do niezawodnego i bezpiecznego działania materiału wybuchowego.
2. Poszczególne grupy materiałów wybuchowych muszą również spełniać przynajmniej następujące wymagania:
  - A. *Kruszące materiały wybuchowe*
    - a) Przewidziany sposób inicjowania wybuchu musi zapewniać bezpieczną, niezawodną i pełną detonację lub, w razie potrzeby, deflagrację kruszącego materiału wybuchowego. W szczególnym przypadku prochu dymnego sprawdzana jest zdolność deflagracji.

- b) Kruszące materiały wybuchowe w postaci naboju muszą w bezpieczny i niezawodny sposób przenieść detonację z jednego do drugiego końca kolumny naboju.
  - c) Dymy wytwarzane przez kruszące materiały wybuchowe przeznaczone do użytku podziemnego mogą zawierać jedynie takie ilości tlenu węgla, gazów azotowych, innych gazów, par lub stałych pozostałości unoszących się w powietrzu jedynie w ilościach nie wpływających ujemnie na zdrowie w normalnych warunkach działalności.
- B. *Lonty detonujące, prochowe i inne lonty oraz rurki detonujące*
- a) Powłoka lontów detonujących, prochowych i innych lontów musi być posiadać odpowiednią wytrzymałość mechaniczną i odpowiednio zabezpieczać rdzeń materiału wybuchowego przed normalnymi naprężeniami mechanicznymi.
  - b) Parametry dotyczące szybkości palenia się lontów muszą być podane i niezawodnie dotrzymywane.
  - c) Lonty detonujące muszą być zdolne do pewnego zapłonu, posiadać wystarczającą zdolność inicjowania wybuchu oraz spełniać wymagania dotyczące składowania nawet w szczególnych warunkach klimatycznych.
- C. *Zapalniki (łącznie z zapalnikami zwłocznymi) oraz przekaźniki*
- a) Zapalniki muszą w pewny sposób inicjować detonację kruszących materiałów wybuchowych, dla których są przeznaczone, we wszystkich przewidywanych warunkach stosowania.
  - b) Opóźniacze do lontów muszą być zdolne do pewnego zapłonu.
  - c) Wilgoć nie może mieć ujemnego wpływu na zdolność zapłonu.
  - d) Czasy opóźnień zapalników zwłocznych muszą być wystarczająco jednolite w celu zapewnienia, aby prawdopodobieństwo zachodzenia na siebie czasów opóźnień sąsiednich stopni czasowych było nieistotne.
  - e) Charakterystyka elektryczna zapalników elektrycznych musi być wskazana na opakowaniu (np. prąd nie powodujący zapłonu, opór itd.).
  - f) Przewody zapalników elektrycznych muszą posiadać wystarczającą izolację oraz odpowiednią wytrzymałość mechaniczną, włączając niezawodność połączenia z zapalnikiem, mając na uwadze przewidywane zastosowanie.
- D. *Materiały napędowe i paliwo raketowe*
- a) Materiały te nie mogą detonować podczas ich stosowania zgodnie z przeznaczeniem.
  - b) Materiały napędowe w miarę potrzeby (np. te na bazie nitrocelulozy) muszą być stabilizowane w ochronie przed samorozkładem.
  - c) Stałe paliwa raketowe w formie sprasowanej lub odlewanej nie mogą zawierać żadnych niepożądanych pęknięć lub pęcherzyków gazowych, które mają niebezpieczny wpływ na ich działanie.
-

ZAŁĄCZNIK II

1. MODUŁ B: **Badanie typu WE**

1. Moduł ten opisuje tę część procedury, przez którą notyfikowana jednostka upewnia się i stwierdza, że egzemplarz-wzór reprezentatywny dla danej produkcji spełnia odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy.
2. Wniosek o przeprowadzenie badania typu WE składany jest przez wytwórcę lub jego upoważnionego przedstawiciela mającego siedzibę na obszarze Wspólnoty w wybranej jednostce notyfikowanej.

Wniosek musi zawierać:

- nazwisko i adres wytwórcy i, jeśli wniosek jest składany przez jego upoważnionego przedstawiciela, dodatkowo jego nazwisko i adres,
- pisemne oświadczenie, że taki sam wniosek nie został złożony w żadnej innej notyfikowanej jednostce,
- dokumentację techniczną opisaną w pkt 3.

Wnioskodawca musi udostępnić notyfikowanej jednostce egzemplarz-wzór reprezentatywny dla danej produkcji, zwany dalej „typem”. Notyfikowana jednostka może zażądać kolejnych egzemplarzy-wzorów, jeżeli są one potrzebne do przeprowadzenia programu badań.

3. Dokumentacja techniczna musi pozwalać na dokonanie oceny zgodności urządzenia z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Musi ona, w zakresie istotnym dla dokonania oceny, obejmować projekt, wytworzenie oraz działanie urządzenia oraz, w zakresie istotnym dla dokonania oceny, zawierać:
  - ogólny opis typu,
  - projekt koncepcyjny oraz rysunki techniczne i schematy części, podzespołów, obwodów itd.,
  - opisy i objaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz działania produktu,
  - wykaz norm określonych w art. 4, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych w celu spełnienia zasadniczych wymagań niniejszej dyrektywy, jeżeli normy określone w art. 5 nie zostały zastosowane,
  - wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań itd.,
  - sprawozdania z badań.
4. Jednostka notyfikowana musi:
  - 4.1. zbadać dokumentację techniczną, zweryfikować, czy typ został wytworzony zgodnie z tą dokumentacją, i rozpoznać elementy, które zostały zaprojektowane zgodnie z odpowiednimi przepisami norm określonych w art. 4, jak również te części, które zostały zaprojektowane bez stosowania odpowiednich przepisów tych norm;
  - 4.2. wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów niezbędnych do skontrolowania, czy rozwiązania przyjęte przez wytwórcę spełniają zasadnicze wymagania niniejszej dyrektywy, w przypadku kiedy normy określone w art. 4 nie zostały zastosowane;
  - 4.3. wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów niezbędnych do skontrolowania, czy jeżeli wytwórca wybrał stosowanie odpowiednich norm, zostały one rzeczywiście zastosowane;
  - 4.4. uzgodnić z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia koniecznych badań i testów.
5. Jeżeli typ spełnia odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, jednostka notyfikowana jednostka wydaje wnioskodawcy świadectwo badania typu WE. Świadectwo zawiera nazwę i adres wytwórcy, podsumowanie badań i informacje niezbędne dla identyfikacji zatwierdzonego typu.

Do świadectwa załączony zostaje wykaz odpowiednich części dokumentacji technicznej, a kopię zachowuje jednostka notyfikowana.

Jeżeli wytwórca lub jego upoważnionemu przedstawicielowi mającemu siedzibę na terenie Wspólnoty odmawia się wydania świadectwa, jednostka notyfikowana musi przedstawić szczegółowe uzasadnienie takiej odmowy.

Musi być przewidziana procedura odwoławcza.

6. Wnioskodawca powiadamia jednostkę notyfikowaną, która posiada dokumentację techniczną dotyczącą świadectwa badania typu WE, o wszystkich zmianach zatwierdzonego urządzenia, które musi uzyskać dodatkowe zatwierdzenie, jeżeli takie zmiany mogą mieć wpływ na zgodność z zasadniczymi wymaganiami lub zalecanymi warunkami używania produktu. To dodatkowe zatwierdzenie wydawane jest w formie uzupełnienia oryginalnego świadectwa badania typu WE.
7. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać innym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych i wycofanych świadectw badania typu WE oraz ich uzupełnień.
8. Inne jednostki notyfikowane mogą otrzymywać kopie świadectw badania typu WE lub ich uzupełnień. Załączniki do świadectw muszą być przechowywane do dyspozycji innych notyfikowanych jednostek.
9. Wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę na obszarze Wspólnoty muszą przechowywać wraz z dokumentacją techniczną kopie świadectw badania typu WE i ich uzupełnień przez okres przynajmniej 10 lat od daty wytworzenia danego produktu.

Jeżeli ani wytwórca, ani jego upoważniony przedstawiciel nie mają siedziby na terenie Wspólnoty, obowiązek udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza dany produkt do obrotu wspólnotowego.

2. MODUŁ C: **Zgodność z typem**

1. Moduł ten opisuje tę część procedury, przez którą wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę na obszarze Wspólnoty zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE i spełnia wymagania niniejszej dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Wytwórca musi umieścić oznakowanie WE na każdym materiale wybuchowym i sporządzić pisemną deklarację zgodności.
2. Wytwórca musi podjąć wszelkie konieczne środki, aby zapewnić, że proces wytwarzania gwarantuje zgodność wytworzonego produktu z typem opisanym w świadectwie badania typu WE oraz z zasadniczymi wymaganiami niniejszej dyrektywy.
3. Wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę na obszarze Wspólnoty muszą przechowywać kopię deklaracji zgodności przez okres przynajmniej 10 lat od daty wytworzenia danego wyrobu.

Jeżeli ani wytwórca, ani jego upoważniony przedstawiciel nie mają siedziby na terytorium Wspólnoty, obowiązek udostępniania deklaracji zgodności spoczywa na osobie, która wprowadza dany produkt do obrotu wspólnotowego.

4. Jednostka notyfikowana wybrana przez wytwórcę musi wykonać lub zlecić wykonanie badań produktu w przypadkowych odstępach czasu. Odpowiednia próbka gotowych produktów pobrana na miejscu przez notyfikowaną jednostkę jest poddawana odpowiednim badaniom i testom, określonym w odpowiedniej normie lub normach określonych w art. 4, lub równoważnym testom w celu sprawdzenia zgodności produktu z wymaganiami odpowiedniej dyrektywy. W przypadku jednej lub większej liczby zbadanych próbek wyrobu, niespełniających wymagań, notyfikowana jednostka musi podjąć odpowiednie działania.

Na odpowiedzialność notyfikowanej jednostki, w czasie procesu wytwarzania wytwórca umieszcza symbol identyfikacyjny tej jednostki.

3. MODUŁ D: **Zapewnienie jakości produkcji**

1. Moduł ten opisuje procedurę, przez którą wytwórca spełniający zobowiązania określone w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Wytwórca umieszcza oznakowanie WE na każdym materiale wybuchowym i sporządza pisemną deklarację zgodności. Oznakowaniu WE towarzyszy symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrole określone w pkt 4.

2. Wytwórca musi stosować zatwierdzony system zapewnienia jakości produkcji, inspekcji produktu końcowego i badań, o którym mowa w pkt 3. Podlega on kontrolom określonym w pkt 4.
3. *System zapewniania jakości*
- 3.1. Wytwórca składa do wybranej przez siebie notyfikowanej jednostki wniosek o przeprowadzenie oceny systemu zapewniania jakości dla określonych materiałów wybuchowych.

Wniosek musi zawierać:

- wszystkie odpowiednie informacje na temat danej kategorii materiałów wybuchowych,
- dokumentację dotyczącą systemu zapewniania jakości,
- dokumentację techniczną dotyczącą zatwierzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu WE.

- 3.2. System zapewniania jakości musi zapewniać zgodność materiałów wybuchowych z typem opisanym w świadectwie badania typu WE oraz wymaganiami niniejszej dyrektywy, która ma do nich zastosowanie.

Wszystkie elementy, wymagania i przepisy zastosowane przez wytwórcę muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanych zasad postępowania, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu zapewniania jakości musi pozwalać na spójną interpretację programów zapewniania jakości, planów, instrukcji i zapisów związanych z systemem zapewniania jakości.

Musi ona zawierać w szczególności odpowiedni opis:

- celów jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości materiałów wybuchowych,
- procesu wytwarzania, technik kontroli i zapewniania jakości, procesów i systematycznych działań, które będą stosowane,
- badań i testów, które będą przeprowadzane przed, podczas i po procesie wytwarzania, a także częstotliwości, z jaką będą one przeprowadzane,
- zapisy związane z systemem jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas testów, dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.,
- środków monitorowania osiągnięcia żądanej jakości materiału wybuchowego oraz skuteczności działania systemu zapewniania jakości.

- 3.3. Jednostka notyfikowana musi ocenić system zapewniania jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania określone w pkt 3.2. Musi ona zakładać, że systemy zapewniania jakości, które stosują odpowiednie zharmonizowane normy, są zgodne z tymi wymaganiami. W skład zespołu audytorów musi wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny obejmuje wizytę inspekcyjną u wytwórcy.

Wytwórca zostaje powiadomiony o decyzji. Powiadomienie musi zawierać wyniki badania i należyte uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

- 3.4. Wytwórca musi zobowiązać się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu zapewniania jakości oraz utrzymywanie go na właściwym i skutecznym poziomie.

Wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel muszą informować notyfikowaną jednostkę, która zatwierdziła system zapewniania jakości o każdej proponowanej zmianie systemu zapewniania jakości.

Notyfikowana jednostka musi ocenić proponowane zmiany i zdecydować, czy zmieniony system zapewniania jakości będzie wciąż spełniać wymagania określone w ppkt 3.2 lub czy wymagana jest jego ponowna ocena.

Musi ona powiadomić wytwórcę o swojej decyzji. Powiadomienie musi zawierać wyniki badania i należyte uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

4. *Monitorowanie w ramach odpowiedzialność notyfikowanej jednostki*
  - 4.1. Celem monitorowania jest upewnienie się, że wytwórca należyście wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu zapewniania jakości.
  - 4.2. Wytwórca musi umożliwić dostęp notyfikowanej jednostce w celach inspekcyjnych do pomieszczeń wytwórczych, inspekcyjnych, badawczych i magazynowych oraz przekazać jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:
    - dokumentację systemu zapewniania jakości,
    - zapisy dotyczące systemu jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji oraz dane uzyskane podczas testów i dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.
  - 4.3. Notyfikowana jednostka musi przeprowadzać okresowe audyty w celu upewnienia się, że wytwórca utrzymuje i stosuje system zapewniania jakości oraz przekazać wytwórcy sprawozdanie z audytu.
  - 4.4. Notyfikowana jednostka może dodatkowo składać wytwórcy niezapowiedziane wizyty. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzać badania lub zlecać ich przeprowadzenie w celu zweryfikowania, czy system zapewniania jakości funkcjonuje prawidłowo; jeżeli to konieczne, jednostka notyfikowana musi przekazać wytwórcy sprawozdanie z wizyty i, jeżeli miało miejsce badanie, raport z badania.
5. Przez okres co najmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego produktu wytwórca musi przechowywać do dyspozycji władz krajowych:
  - dokumentację określoną w ppkt 3.1 tiret drugie,
  - uaktualnienia określone w ppkt 3.4 akapit drugi,
  - decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, określone w ppkt 3.4 akapit ostatni oraz w ppkt 4.3 i 4.4.
6. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać pozostałym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych i cofniętych zatwierdzeń systemów zapewniania jakości.

4. MODUŁ E: Zapewnienie jakości produktu

1. Moduł ten opisuje procedurę, przez którą wytwórca wypełnia zobowiązania określone w pkt 2, zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE. Wytwórca musi umieścić oznakowania WE na każdym materiale wybuchowym i sporządzić pisemną deklarację zgodności. Oznakowaniu WE towarzyszy symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrole określone w pkt 4.
2. Wytwórca musi stosować zatwierdzony system jakości inspekcji gotowego materiału wybuchowego i badań określonych pkt 3. Podlega on kontrolom określonym w pkt 4.
3. *System zapewniania jakości*
  - 3.1. Wytwórca składa do wybranej przez siebie notyfikowanej jednostki wniosek o przeprowadzenie oceny systemu zapewniania jakości dla określonych materiałów wybuchowych.

Wniosek musi zawierać:

    - wszystkie odpowiednie informacje na temat danej kategorii materiałów wybuchowych,
    - dokumentację dotyczącą systemu zapewniania jakości,
    - dokumentację techniczną dotyczącą zatwierzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu WE.
  - 3.2. W ramach systemu zapewniania jakości każdy materiał wybuchowy jest badany i przeprowadzane są odpowiednie testy zgodnie ze stosowną normą (normami) określonymi w art. 4 lub przeprowadzane są równoważne testy w celu zweryfikowania jego zgodności z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy. Wszystkie elementy, wymagania i przepisy zastosowane przez wytwórcę muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanych zasad postępowania, procedur i wskazań. Dokumentacja systemu zapewniania jakości musi pozwalać na spójną interpretację programów zapewniania jakości, planów, instrukcji i zapisów związanych z systemem zapewniania jakości.

Musi ona zawierać w szczególności odpowiedni opis:

- celów jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości materiałów wybuchowych,
- badań i testów, które będą przeprowadzane po zakończeniu procesu wytwarzania,
- środków monitorowania skuteczności działania systemu kontroli jakości,
- zapisów związanych z systemem jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas testów, dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.

- 3.3. Jednostka notyfikowana musi ocenić system zapewniania jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania określone w ppkt 3.2. Musi ona zakładać, że systemy zapewniania jakości, które stosują odpowiednią zharmonizowaną normę, są zgodne z tymi wymaganiami.

W skład zespołu audytorów musi wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny obejmuje wizytę inspekcyjną u wytwórcy.

Wytwórca zostaje powiadomiony o decyzji. Powiadomienie musi zawierać wyniki badania i należyte uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

- 3.4. Wytwórca musi zobowiązać się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu zapewniania jakości oraz utrzymywania go na właściwym i skutecznym poziomie.

Wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel musi informować notyfikowaną jednostkę, która zatwierdziła system zapewniania jakości, o każdej proponowanej zmianie systemu zapewniania jakości.

Notyfikowana jednostka musi ocenić proponowane zmiany i zdecydować, czy zmieniony system zapewniania jakości będzie wciąż spełniać wymagania określone w ppkt 3.2 lub czy wymagana jest jego ponowna ocena.

Musi ona powiadomić wytwórcę o swojej decyzji. Powiadomienie musi zawierać wyniki badania i należyte uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

4. Monitorowanie w ramach odpowiedzialność notyfikowanej jednostki

- 4.1. Celem monitorowania jest upewnienie się, że wytwórca należyte wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu zapewniania jakości.

- 4.2. Wytwórca musi umożliwić dostęp notyfikowanej jednostce w celach inspekcyjnych do pomieszczeń wytwórczych, inspekcyjnych, badawczych i magazynowych oraz przekazać jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:

- dokumentację systemu zapewniania jakości,
- dokumentację techniczną,
- zapisy dotyczące systemu jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji oraz dane uzyskane podczas testów i dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.

- 4.3. Notyfikowana jednostka musi przeprowadzać okresowe audyty w celu upewnienia się, że wytwórca utrzymuje i stosuje system zapewniania jakości oraz przekazać wytwórcy sprawozdanie z audytu.

- 4.4. Notyfikowana jednostka może dodatkowo składać wytwórcy niezapowiedziane wizyty. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzać badania lub zlecać ich przeprowadzenie w celu zweryfikowania, czy system zapewniania jakości funkcjonuje prawidłowo; jeżeli to konieczne, jednostka notyfikowana musi przekazać wytwórcy sprawozdanie z wizyty i, jeżeli miały miejsce badania, raport z badań.

5. Przez okres przynajmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego produktu wytwórca musi przechowywać do dyspozycji władz krajowych:

- dokumentację określoną w ppkt 3.1 tiret drugie,
- uaktualnienia określone w ppkt 3.4 akapit drugi,
- decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, określone w ppkt 3.4 akapit ostatni oraz w ppkt 4.3 i 4.4.

6. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać pozostałym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych i cofniętych zatwierdzeń systemów zapewniania jakości.

5. MODUŁ F: Sprawdzanie produktu

1. Moduł ten opisuje procedurę, przez którą wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel mający siedzibę na obszarze Wspólnoty kontroluje i zaświadcza, że materiały wybuchowe będące przedmiotem przepisów pkt 3 są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE i spełniają odpowiednie wymagania niniejszej dyrektywy.
2. Wytwórca podejmuje wszystkie niezbędne środki, aby proces wytwarzania zapewniał zgodność materiałów wybuchowych z typem opisanym w świadectwie badania typu WE oraz odpowiednimi wymaganiami dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Umieszcza on oznakowanie WE na każdym materiale wybuchowym i sporządza pisemną deklarację zgodności.
3. Notyfikowana jednostka przeprowadza odpowiednie badania i testy w celu skontrolowania zgodności materiału wybuchowego z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy, przeprowadzając badania i testy wyszczególnione w pkt 4.

Wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopię deklaracji zgodności przez okres co najmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego materiału wybuchowego.

4. *Sprawdzanie przez badanie i testowanie każdego materiału wybuchowego*
  - 4.1. Wszystkie materiały wybuchowe są indywidualnie badane i przeprowadzane są właściwe testy ustalone w odpowiedniej normie (normach) określonych w art. 4 lub przeprowadzane są testy równoważne w celu sprawdzenia ich zgodności z odpowiednim typem i wymaganiami niniejszej dyrektywy.
  - 4.2. Notyfikowana jednostka umieszcza lub spowoduje umieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na każdym zatwierdzonym materiale wybuchowym i sporządzi pisemne świadectwo zgodności odnoszące się do przeprowadzonych testów.
  - 4.3. Wytwórca lub jego upoważniony przedstawiciel zapewnia, że jest w stanie dostarczyć świadectwa zgodności notyfikowanej jednostki na żądanie.

6. MODUŁ G: Sprawdzanie jednostkowe

1. Moduł ten opisuje procedurę, przez którą wytwórca zapewnia i oświadcza, że materiał wybuchowy, dla którego wydano świadectwo określone w pkt 2, jest zgodny z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy. Wytwórca musi umieścić oznakowania WE na materiale wybuchowym i sporządzić deklarację zgodności.
2. Notyfikowana jednostka musi zbadać materiał wybuchowy i przeprowadzić właściwe testy wymienione w odpowiedniej normie (normach) określonych w art. 4 lub równoważne testy w celu zapewnienia jego zgodności z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Notyfikowana jednostka musi umieścić lub spowodować umieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na zatwierdzonym materiale wybuchowym i sporządzić świadectwo zgodności odnoszące się do przeprowadzonych testów.

3. Celem dokumentacji technicznej jest umożliwienie oceny zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy i zrozumienia projektu, procesu wytwarzania i działania materiału wybuchowego.

Dokumentacja musi zawierać, w zakresie niezbędnym dla dokonania takiej oceny:

- ogólny opis typu,
- projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części, podzespołów, obwodów itd.,
- opisy i objaśnienia konieczne dla zrozumienia wspomnianych rysunków i schematów oraz działania materiału wybuchowego lub systemu zabezpieczającego,
- wykaz norm określonych w art. 4, zastosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań niniejszej dyrektywy, jeżeli normy określone w art. 4 nie zostały zastosowane,
- wyniki wykonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań itd.,
- sprawozdania z testów.

ZAŁĄCZNIK III

MINIMALNE KRYTERIA, KTÓRE POWINNY BYĆ UWZGLĘDNIANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE PRZY NOTYFIKACJI JEDNOSTEK

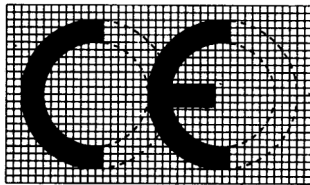
1. Jednostka, jej dyrektor i personel odpowiedzialny za przeprowadzanie testów sprawdzających nie mogą być projektantami, wytwórcami, dostawcami ani instalatorami materiałów wybuchowych, które są przez nich kontrolowane, ani też upoważnionymi przedstawicielami żadnej z tych stron. Nie mogą też oni być bezpośrednio lub jako upoważnieni przedstawiciele zaangażowani w projektowanie, konstruowanie, sprzedaż lub konserwację takich materiałów wybuchowych. Nie wyklucza to możliwości wymiany informacji technicznych między wytwórcą i jednostką.
  2. Jednostka i jej personel przeprowadzają testy weryfikacyjne z najwyższym stopniem zawodowej rzetelności i technicznej kompetencji i nie podlegają żadnym naciskom lub wpływom, szczególnie finansowym, które mogłyby oddziaływać na ich ocenę lub wyniki inspekcji, szczególnie ze strony osób lub grup osób zainteresowanych wynikami weryfikacji.
  3. Jednostka ma do dyspozycji niezbędny personel i posiada niezbędne wyposażenie umożliwiające jej prawidłową realizację zadań administracyjnych i technicznych związanych z weryfikacją; ma również dostęp do sprzętu wymaganego do szczególnej weryfikacji.
  4. Personel odpowiedzialny za kontrolę posiada:
    - gruntowne przeszkolenie techniczne i zawodowe,
    - zadowalającą znajomość wymagań związanych z przeprowadzanymi przez nich testami i odpowiednie doświadczenie w ich przeprowadzaniu,
    - umiejętność sporządzania świadectw, protokołów i sprawozdań wymaganych w celu uwierzytelnienia przeprowadzonych testów.
  5. Zagwarantowana jest bezstronność personelu przeprowadzającego inspekcje. Jego wynagrodzenie nie zależy od liczby przeprowadzonych testów ani od wyników takich testów.
  6. Jednostka jest ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej, chyba że odpowiedzialność ponosi państwo, zgodnie z przepisami prawa krajowego, lub Państwo Członkowskie jest bezpośrednio odpowiedzialne za testy.
  7. Personel jednostki jest zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej w odniesieniu do wszystkich informacji uzyskanych podczas wykonywania swych zadań (z wyjątkiem udzielania ich właściwym władzom administracyjnym państwa, w którym jednostka ta prowadzi swoją działalność) w ramach niniejszej dyrektywy lub wszelkich innych przepisów prawa krajowego, które ją wykonują.
-

ZAŁĄCZNIK IV

OZNAKOWANIE ZGODNOŚCI

Oznakowanie zgodności WE składa się z liter „CE” w następującej formie:

Jeżeli oznakowanie WE zostanie zmniejszone lub powiększone, muszą być zachowane proporcje powyższego rysunku.
